

§ 168.

Twistigheder, som opstaa under Vidneførslen i Anledning af Indsigelser eller Begæringer af Parter eller Vidner, paakendes af Retten, efter at vedkommende have ytret sig. I Retsbogen maa optages en nøjagtig Angivelse af Indsigelsens eller Begæringens Indhold samt af Modpartens Paastand i denne Anledning. Den nærmere Begrundelse og Udvikling foregaar mundtlig.

I Reglen afsiges Kendelse straks; men dersom det findes nødvendigt, kan Sagen udsættes, for at Retten kan raadslaa. Saadan Udsættelse bør dog altid være saa kort som muligt og ikke uden største Nødvendighed være længere end til næste Dag.

Foregaar Vidneførslen for en anden Ret end den, ved hvilken Sagen i øvrigt behandles, afgøres opstaaede Twistigheder af hin. Foregaar Vidneførslen for et Udvalg af den dømmende Ret (jfr. § 149), afgøres deslige Twistigheder af Udvalget.

§ 169.

De i det foregaaende omhandlede Tvangsmidler imod Vidner bringes til Anvendelse af den Ret, for hvilken Vidnet er indkaldt til at møde, eller af det i § 149 nævnte Udvalg.

§ 170.

Vidner have Krav paa en Godtgørelse af 1 Kr., hvis deres Møde medfører et Tidsspilde for dem af under 4 Timer, men ellers af 2 Kr. med Tillæg af 1 Kr. for hver 6 Timer, de ud over 12 Timer ere fraværende fra Hjemmet til Opfyldelse af deres Vidnespligt, samt derhos, for saa vidt det er nødvendigt for dem at tilbagelægge mere end 1 Mil for at naa til Retten, paa Erstatning for Rejseudgifter frem og tilbage med 50 Øre for hver løbende Mil. Indkaldes Vidnet til at møde uden for de i de to første Stykker af § 148 fastsatte Afstande, kan der af Retten tilstaaes det passende højere Godtgørelse og Vederlag for Rejseudgifter. De Ydelser, paa hvilke Vidnet har Krav eller, hvis disse ikke kunne anslaaes bestemt, tilbørligt Forskud paa samme, maa tilbydes betalte samtidig med Indkaldelsens Forkyndelse.

§ 171.

Vidneførsel foregaar i Reglen først, naar Bestemmelse herom er taget efter §§ 214, 1ste Punktum, 257 og 281. Naar paagældende Part staar i Fare for at miste sit Bevis eller i øvrigt har særlig Interesse i, at Beviset optages tidligere, kan han dog begære, at Vidneførslen foregaar forinden. Han har da at indgive skriftlig Begæring herom til den Ret, for hvilken Sagen svæver, hvis den allerede er tingfæstet, og ellers til Underretten paa det Sted, hvor Vidnet bor. Begæringen skal indeholde Angivelse af den Sag, i Anledning af hvilken, og af den Person, mod hvem Vidneførslen skal foregaa, Opgivelse af det, hvorfor Bevis søges tilvejebragt, og af Vidnernes Navne m. v., samt Angivelse af de Omstændigheder, som skulle berettigge til Vidneførslen. Retten kan paalægge Parten yderligere at oplyse Rigtigheden af sine Anbringender. Den træffer derefter i eller uden for et Retsmøde Bestemmelse, om Vidneførslen kan tilstedes. Nægtes dette, kan Parten inden en Uge iværksætte Kære herover til højere Ret.

§ 172.

I Overensstemmelse med foregaaende Paragraf og de i nærværende Kapitel i øvrigt indeholdte Regler sker ogsaa Førelsen af Beviser til Brug ved Retssager, som ere anlagte eller skulle anlægges i Udlandet. Naar Begæringen herom er fremkommet fra udenlandske Myndigheder, behøver Varsel til Parterne ikke at gives, medmindre